

♦ יום ראשון י"ב מרחשון ♦

יח (א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים בְּאֵלֶיךָ מִמְּרָא וְהוּא יֹשֵׁב פְּתַח-הָאֵהָלָה בְּחַם הַיּוֹם:
א וַיֵּרָא אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁכַּן מִקְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פְּתַח-הָאֵהָלָה בְּחַם הַיּוֹם:

כשי"א וַיֵּרָא אֱלֹהִים לְבַקֵּר אֶת הַחוּלָה. (בבא מציעא פו) אָמַר רַבִּי חֲמַא בַר חֲנִינְיָא: יוֹם שְׁלִישִׁי לְמִילְתוֹ הָיָה, וּבֹא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְשָׂאֵל בְּשִׁלוּמוֹ. בְּאֵלֶיךָ מִמְּרָא. הוּא שְׁנָתָן לוֹ עֲצָה עַל הַמִּלָּה, לְפִיכֶךָ נִגְלָה עֲלֶיךָ בְּחִלְקוֹ (ב"ר). יֹשֵׁב (ב"ר) יֹשֵׁב כְּתִיב, בְּקֹשׁ לְעַמֵּד, אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: 'שֹׁב וְאֲנִי אֶעֱמֵד, וְאַתָּה סִימָן לְכַנְיָךְ, שְׁעִתִּיד אָנֹכִי לְהַתִּיצֵב בְּעֵדַת הַדִּינִין וְהֵן יוֹשְׁבֵינִי', שְׁנַאָמַר: (תהלים פב) "אֱלֹהִים נָצַב בְּעֵדַת אֱלֹהִים". פְּתַח-הָאֵהָלָה. לְרֵאוֹת אִם יֵשׁ עוֹבֵר וְשֹׁב, וְיִכְנִיס בְּבֵיתוֹ. כְּחַם הַיּוֹם. (ב"מ פו) הוֹצִיא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חֲמָה מִנְרֵתִיקָה, שְׁלֵא לְהִטְרִיחוֹ בְּאוֹרְחִים, וּלְפִי שְׂרָאָהוּ מִצְטַעַר שְׁלֵא הָיוּ אוֹרְחִים בָּאִים, הִבִּיא הַמַּלְאָכִים עֲלָיו בְּדַמּוֹת אֲנָשִׁים.

~ נקודות משיחות קודש ~ (ע"פ ספר השיחות תשמ"ט ח"א עמ' 84 ואילך - מותך 'לקראת שבת')

הכנסת אורחים בגיל תשעים ותשע

אברהם אבינו עסק בפרסום דבר ה' לברייתו במשך כל שנותיו, ואף בהיותו בן תשעים ותשע שנה, ביום השלישי למילתו, ישב על פתח האוהל לראות אולי יעבור עוד אדם אחד שיכול להאכילו ולהשקותו ולפעול עליו לברך למי שאמר והיה העולם (עין סוטה י, סע"א ואילך).

כמו שכתוב בתחילת פרשתנו "והוא יושב פתח האוהל כחום היום" (יח, א), ופירש רש"י שישב שם "לראות אם יש עובר ושב ויכניסם לביתו".

ומזה הוראה נפלאה בעבודת האדם לקונו:

גם מי שפבר עסק רבות בקירוב בני ישראל לאביהם שבשמים, וכבר ראה פרי טוב בעמלו, ויהודים רבים פבר נתקרבו על-ידו, אין לו לחשוב שאולי יכול הוא להפסיק בזה הרגעים, ו"לנוח" קצת מעבודתו.

אלא גם אחרי "תשעים ותשע שנים" של התעסקות בזה, עליו להמשיך ולעבוד בזה בקרן, ולחפש אולי יש עוד יהודי אחד, שיכול לקרבו ולחברו לאבינו שבשמים.

~ נקודות משיחות קודש ~ (משיחת ש"פ לך ג, ח' מרחשון התשמ"ט)

ידוע ספור פבוד קדושת מורי ורבינו אדמו"ר נשיא דורנו (היום יום ט' חשוון): בהיות אדני אבי מורי ורבי בן ד' או ה' שנים, נכנס אל זקנו ה'צמח צדק' בשבת קדש פרשת וירא, והתחיל לבכות, באמרו: מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו, ולנו אינו נראה? ונענהו ה'צמח צדק': "אז א איד א צדיק, צו ניין און ניינציג יאר, איז מחליט אז ער דארף זיך מל זיין, איז ער ווערט אז דער אויבערשטער זאל זיך באווייזען צו אים" (פאשר יהודי צדיק, בהיותו בן תשעים ותשע שנה, בא לידי החלטה למול את עצמו, ראוי הוא לכך שהקב"ה יתגלה אליו).

דעת זקנים מבעלי התוספות - עוז והדר

וכן עשה, בעצם היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו (שם פסוק כו), והדר כתיב (שם פסוק כז) וכל אנשי ביתו [וגו'] נמלו אתו. ואי קשיא, ממרא שנתן לו עצה מדוע לא מל עצמו, לטוף נמול פדאיא בהגדה:

כחום היום. שעת אכילה, והיא שעה רביעית, שהתחיל היום כחום, ואז מאכל כל אדם, וכדפירש רב פפא בריש מסכת שבת (א). ועמד פתח האהל לראות אם יעבור אדם לעת מאכל, ויכניסנו לביתו: תורה ב

נמול אברהם, בעיצומו של יום. דבר אחר, ששאל לו עצה מאיזה מקום ימול, והוא נתן לו עצה שימול במקום זכרות, פדכתיב (שם פסוק י) המול לכם כל זכר, במקום שניכר בין זכר לנקבה. דבר אחר, בפציונה הקדוש-ברוך-הוא למול כל אנשי ביתו, הלך אצל ענר ואשכול לשאול מה יעשה על אנשי ביתו שאינן רוצין להמול, ולא ידעו מה להשיב לו, הלך אצל ממרא, ונתן לו עצה שימול עצמו וישמעאל בנו תחילה, וכשיראו בן אז יקבלו להמול,

יח (א) וַיֵּרָא וְגו' בְּאֵלֶיךָ מִמְּרָא. פִּירֵשׁ רַש"י, הוּא שְׁנָתָן לוֹ עֲצָה עַל הַמִּילָה (תנחומא א). וְתִמְחָה, וְכִי אָדָם חָשׁוּב וְצָדִיק כְּאַבְרָהָם, וְנִתְנַשֵּׂה בְעֶשֶׂר נְסִיוֹנוֹת וְעַמֵּד בְּכָלֵךְ וְלֹא שָׂאֵל עֲצָה, אִיךָ שָׂאֵל עֲצָה עַל הַמִּילָה שְׁצִינְהוּ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְיֵשׁ לוֹמַר שְׁחִסְוִשְׁלוֹם שְׁיִשְׂאֵל עֲצָה אִם יִמּוּל אִם לֹא, אֲלָא אִם יַעֲשֶׂה בְּצִינְעָא אוּ בְּפִרְהֶסְיָא, וּמִמְרָא נָתַן לוֹ עֲצָה לַעֲשׂוֹת בְּפִרְהֶסְיָא, כְּדִי שְׁיִרְאוּ הַעוֹלָם וְיִמּוּלוּ אַחֲרָיו, וְהִינֵנוּ דְכָתִיב (לעיל י"ב) בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה